Referències del *Quadern d'activitats*

DEL 7 AL 13 DE NOVEMBRE

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 2 REIS 5, 6

«Hi ha molts més amb nosaltres que amb ells»

(2 Reis 6:13, 14) El rei va dir: «Aneu a veure on és, que el faré agafar.» Algú va informar-lo: «És a Dotan.» **14** Llavors el rei va enviar-hi cavalls, carros i un fort destacament. Van arribar-hi de nit i encerclaren el poble.

***it*-1 800 § 4**
Eliseu

Israel alliberat de Síria. Més d'una volta, els plans de Benadad d'atacar Israel quedaven frustrats. La raó era que Eliseu li revelava a Jehoram, rei d'Israel, tots els moviments dels siris, o arameus. Al principi, Benadad creia que hi havia un traïdor en el seu propi campament, però quan es va enterar que Eliseu era la verdadera causa del seu problema, va enviar un exèrcit a Dotan, rodejant-la amb cavalls i carros de guerra per a capturar-lo. El servent d'Eliseu estava atemorit, però el profeta li va orar a Déu per a que li obrira els ulls. El relat diu: «El Senyor li va obrir els ulls, i va veure la muntanya plena de cavalls i carros de foc que envoltaven Eliseu». Seguidament, a mesura que s'acostava l'exèrcit siri, Eliseu «va pregar al Senyor que encegara aquella gent». Després, Eliseu va dir als siris que el seguiren, però no els va dur de la mà, cosa que indica que la seua ceguera era mental i no física. Els soldats no havien reconegut a Eliseu, a qui havien anat a capturar, ni tampoc sabien a on els estava duent (2Re 6:8-19).

(2 Reis 6:15-17) Quan, de bon matí, el qui estava al servici de l'home de Déu es va alçar i va eixir, veié el destacament, amb els cavalls i els carros, que tenia encerclat el poble. El servent va dir a Eliseu: «Ah, senyor! Com ens ho farem?» **16** Ell respongué: «No tingues por, que són molts més els qui estan amb nosaltres que els qui estan amb ells.» **17** I Eliseu va pregar dient: «Senyor, obri els ulls d'aquest servent, que hi veja!» El Senyor li va obrir els ulls, i va veure la muntanya plena de cavalls i carros de foc que envoltaven Eliseu.

***w13* 15/8 30 § 2**
Eliseu va vore carros de foc, els veus tu?

Encara que estaven rodejats pels enemics en Dotan, Eliseu va mantindre la calma. Per què? Perquè havia cultivat una fe molt forta en Jehovà. Nosaltres també necessitem eixa classe de fe. Per tant, demanem-li a Jehovà el seu esperit sant per a mostrar fe i altres aspectes del fruit de l'esperit (Lc 11:13; Ga 5:22, 23).

(2 Reis 6:18, 19) Quan els arameus baixaven cap a Eliseu, ell va pregar al Senyor que encegara aquella gent. I el Senyor els va encegar, com Eliseu havia demanat. **19** Llavors Eliseu els va dir: «No és aquest el camí, ni és aquest el poble. Seguiu-me i vos guiaré fins a l'home que busqueu.» I els va conduir a la ciutat de Samaria.

***it*-1 453 § 4**
Ceguera

La ceguera que per paraula d'Eliseu va afectar l'exèrcit siri degué ser de naturalesa mental. Per què? Perquè si els soldats s'hagueren quedat cegos, haurien necessitat que algú els duguera de la mà. Però segons el relat, Eliseu simplement els va dir: «No és aquest el camí, ni és aquest

el poble. Seguiu-me». En la seua obra *Principles of Psychology* (1981, vol. 1, pàg. 59), William James diu sobre este fenomen: «Un efecte summament interessant del desorde cortical és la *ceguera mental.* Esta no té tant a vore amb la insensibilitat a les impressions òptiques, sinó més bé amb la *incapacitat d'entendre-les*. En psicologia s'interpreta com la *pèrdua d'associació* entre les sensacions òptiques i el seu significat, potser produïda per qualsevol interrupció entre els centres òptics i els centres de l'intel·lecte». És possible que esta fora la classe de ceguera que va patir l'exèrcit siri i que Jehovà va fer desaparéixer quan els soldats arribaren a Samaria (2Re 6:18-20). Cap la possibilitat que els hòmens de Sodoma també patiren esta classe de ceguera, ja que el relat mostra que, en comptes de queixar-se per haver-se quedat cegos, van persistir en intentar trobar la porta de la casa de Lot (Gn 19:11).

Joies espirituals

(2 Reis 5:15, 16) Després retornà amb tot el seu seguici a casa de l'home de Déu, hi entrà i, dret davant d'ell, va proclamar: «Ara sé ben cert que en tota la terra no hi ha cap més déu que el Déu d'Israel. Fes-me la mercé d'acceptar un present d'aquest servent teu.» **16** Però Eliseu va respondre: «Et jure pel Senyor, de qui sóc servent, que no acceptaré res.» Naaman insistia perquè acceptara, però Eliseu s'hi va negar.

***w05* 1/8 9 § 2**
Punts destacats del llibre de Segon de Reis

5:15, 16. Per què no va acceptar Eliseu el regal de Naaman? Perquè reconeixia que la curació miraculosa de Naaman es devia al poder de Jehovà i no al seu. Per a ell era impensable aprofitar-se del càrrec que Jehovà li havia donat. Hui en dia, els cristians verdaders tampoc busquen traure profit del seu servici a Jehovà. Per a ells és molt important fer cas del consell de Jesús: «Debades ho heu rebut, doneu-ho també debades» (Mateu 10:8).

Lectura de la Bíblia

(2 Reis 5:1-14) Naaman, el general en cap de l'exèrcit del rei dels arameus, era un personatge molt considerat, íntim del seu sobirà, perquè per mitjà d'ell el Senyor havia concedit la victòria a l'exèrcit arameu. Era un bon guerrer, però tenia la lepra. **2** Els arameus, en una incursió, s'havien endut captiva del territori d'Israel una jove, que va quedar al servici de la dona de Naaman. **3** Aquesta criada va dir a la seua mestressa: «Tant de bo que el meu senyor anara a veure el profeta que hi ha a Samaria! El curaria de la lepra.» **4** Naaman ho va comunicar al seu sobirà: «La jove vinguda del país d'Israel ha dit tal i tal cosa.» **5** El rei dels arameus va respondre: «Vés-hi. Et faré una carta per al rei d'Israel.» Naaman va emprendre la marxa. Portava trenta mil peces de plata, sis mil peces d'or i deu vestits nous. **6** En arribar, va presentar al rei d'Israel la carta, que deia: «Juntament amb la present carta, t'envie el meu servent Naaman perquè el cures de la lepra.» **7** Quan el rei d'Israel va llegir aquella carta, es va esgarrar els vestits i exclamà: «Que potser sóc un déu, capaç de donar la mort o la vida, perquè m'envie aquest home i em diga que el cure de la lepra? Fixeu-vos-hi bé i veureu com només busca raons!» **8** Eliseu, l'home de Déu, va sentir a dir que el rei d'Israel s'havia esgarrat els vestits i envià a dir-li: «Per què t'has esgarrat els vestits? Que aquest home em vinga a veure i sabrà que hi ha un profeta a Israel.» **9** Naaman va arribar amb els seus cavalls i el seu carruatge i s'aturà a l'entrada de la casa d'Eliseu. **10** Aquest va enviar

un missatger que li diguera: «Vés, renta't al Jordà set vegades i la teua pell quedarà neta de la lepra.» **11** Naaman es va enfadar i se'n tornava dient: «Jo em pensava que eixiria ell en persona i, dret, invocaria el nom del Senyor, el seu Déu, mouria la mà cap a la meua pell malalta i així la lepra fugiria. **12** ¿És que els rius de Damasc, l'Amanà i el Parpar, no valen més que totes les aigües d'Israel? ¿No podia jo rentar-me en qualsevol d'ells i així quedar net de la lepra?» Va fer mitja volta i se n'anava tot indignat. **13** Però els seus servidors es van acostar per parlar-li. Li digueren: «Pare, si el profeta t'haguera prescrit una cosa difícil, no l'hauries feta? Doncs molt més si tan sols t'ha dit: "Renta't i quedaràs net de la lepra."» **14** Llavors Naaman va baixar al Jordà, va banyar-s'hi set vegades, tal com l'home de Déu li havia dit, i la seua pell es tornà com la d'una criatura acabada de nàixer: havia quedat net de la lepra.

VISQUEM COM A CRISTIANS

«Doneu»

(Lluc 6:38) Doneu, i vos donaran: vos abocaran a la falda una bona mesura, atapida, sacsada i plena fins a dalt. Tal com mesureu sereu mesurats.

(Proverbis 19:17) Qui es compadeix del pobre presta al Senyor i ell li retornarà el préstec.

DEL 14 AL 20 DE NOVEMBRE

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 2 REIS 7, 8

«Jehovà va fer que passara lo inesperat»

(2 Reis 7:1) Eliseu va respondre: «Escolteu la paraula del Senyor: "Això vos anuncia el Senyor: Demà a aquesta hora en el mercat de la porta de Samaria una mesura de farina costarà un sicle, i dos mesures d'ordi, també un sicle."»

***it*-1 800**
Eliseu

Al final, Benadad aconseguix assetjar la ciutat de Samaria. L'assetjament va ser tan greu que es va informar d'almenys un cas en què una mare es va menjar el seu propi fill. Com a descendent d'Acab, Jehoram, a qui la Bíblia anomena «fill d'assassí», jura matar a Eliseu. Però eixe jurament no es complix. Quan el rei arriba a casa del profeta junt amb el seu ajudant, este li diu a Eliseu que ha perdut tota esperança en Jehovà. Però Eliseu li assegura al rei que al sendemà hi hauria abundància d'aliments. Al sentir-ho, l'ajudant del rei es burla i Eliseu li diu: «Ho veuràs amb els teus propis ulls, però no en menjaràs». Quan Jehovà fa que se senta un fort soroll en el campament dels siris, ells pensen que un exèrcit format per diferents nacions va a atacar-los. I per això comencen a fugir, deixant totes les provisions d'aliment intactes. Quan el rei s'entera del que havia passat, li encomana al seu ajudant de quedar-se en la porta de la ciutat de Samaria per a vigilar-la. Allí, en la porta de la ciutat, l'ajudant mor atropellat per la multitud de gent famolenca que ix en estampida de la ciutat per a saquejar el campament. Per tant, l'ajudant veu l'aliment però no en menja (2Re 6:24–7:20).

(2 Reis 7:2) L'oficial sobre el braç del qual el rei es recolzava, va replicar a l'home de Déu: «Ni que el Senyor obrira les comportes del cel, com pot succeir això que dius?» Eliseu li va respondre: «Ho veuràs amb els teus propis ulls, però no en menjaràs.»

(2 Reis 7:6, 7) El Senyor havia fet que en el campament se sentira un gran estrèpit de

carros i cavalls, la remor d'un gran exèrcit. I els arameus s'havien dit: «El rei d'Israel ha pagat als reis dels hitites i dels egipcis perquè ens ataquen!» **7** Aquella vesprada mateixa, els arameus havien fugit, abandonant les tendes, els cavalls, els ases i tot el campament; havien fugit pensant només a salvar la vida.

(2 Reis 7:16-18) Llavors el poble va eixir i va saquejar el campament dels arameus. Una mesura de farina costava un sicle, i dos mesures d'ordi, també un sicle, tal com havia anunciat el Senyor. **17** El rei havia encarregat la vigilància del mercat de la porta de la ciutat a l'oficial sobre el braç del qual es recolzava, però la multitud el va trepitjar allí a la porta i va morir, tal com havia predit l'home de Déu quan el rei va baixar a trobar-lo. **18** En efecte, el dia abans l'home de Déu havia dit al rei: «Demà a aquesta hora en el mercat de la porta de Samaria una mesura de farina costarà un sicle, i dos mesures d'ordi, també un sicle»

(1 Tessalonicencs 5:2, 3) vosaltres mateixos sabeu prou bé que el dia del Senyor arribarà com un lladre en plena nit. **3** Quan la gent es pense que tot està tranquil i en pau, aleshores, de sobte, els caurà al damunt la devastació, com els dolors a la dona embarassada, i no se'n podran escapar.

Joies espirituals

(2 Reis 8:19) Però el Senyor no volgué destruir Judà, en consideració al seu servent David, perquè li havia promés que concediria a ell i als seus descendents de tenir sempre una llàntia encesa a la seua presència.

***it*-2 186 § 3**
Llàntia

Reis del llinatge de David. Jehovà va establir el rei David sobre la nació d'Israel. I gràcies a la direcció de Déu, va ser un bon líder i un guia savi per a la nació. Per això, se li va anomenar «la llàntia d'Israel» (2Sa 21:17). A través del pacte del regne que Jehovà va fer amb David, li va prometre: «El teu tron es mantindrà per sempre» (2Sa 7:11-16). De la mateixa manera, tots els descendents del rei David a través del seu fill Salomó van ser com una «llàntia» per a Israel (1Re 11:36; 15:4; 2Re 8:19; 2Cr 21:7).

Lectura de la Bíblia

(2 Reis 7:1-11) Eliseu va respondre: «Escolteu la paraula del Senyor: "Això vos anuncia el Senyor: Demà a aquesta hora en el mercat de la porta de Samaria una mesura de farina costarà un sicle, i dos mesures d'ordi, també un sicle."» **2** L'oficial sobre el braç del qual el rei es recolzava, va replicar a l'home de Déu: «Ni que el Senyor obrira les comportes del cel, com pot succeir això que dius?» Eliseu li va respondre: «Ho veuràs amb els teus propis ulls, però no en menjaràs.» **3** Fora de la porta de la ciutat hi havia quatre leprosos, que es van dir: «Per què ens hem de quedar ací esperant la mort? **4** Si decidim d'entrar a la ciutat, amb la fam que hi ha, ens hi morirem, i si ens quedem ací fora, també morirem. Passem-nos al campament dels arameus: si ens perdonen la vida, viurem, i si ens maten, que ens maten.» **5** A la vesprada se'n van anar, doncs, al campament dels arameus. El van recórrer tot, i no hi havia ningú. **6** El Senyor havia fet que en el campament se sentira un gran estrèpit de carros i cavalls, la remor d'un gran exèrcit. I els arameus s'havien dit: «El rei d'Israel ha pagat als reis dels hitites i dels egipcis perquè ens ataquen!» **7** Aquella vesprada mateixa, els arameus havien fugit, abandonant les tendes, els cavalls, els ases i tot el campament; havien fugit pensant només a salvar la vida.

8 Així, doncs, els leprosos van recórrer tot el campament, entraren en una de les tendes i van menjar i beure. Després se'n van endur plata, or i vestits i anaren a amagar-ho. Tot seguit van entrar en una altra tenda, se'n van endur més coses i també anaren a amagar-les. **9** Llavors es van dir: «No està bé això que fem. Hui és un dia de bones noves. Si no déiem res i esperàvem que clarejara, ens tocaria pagar la nostra culpa. Anem, arribem-nos a la ciutat i fem saber la notícia al palau del rei.» **10** Van arribar, van cridar els guardes de la porta de la ciutat i els van comunicar la nova: «Hem entrat al campament dels arameus i no hi havia ningú ni s'hi sentia cap veu humana. Només hi havia cavalls i ases lligats, i tendes intactes.» **11** Els sentinelles van cridar els de dins per portar la notícia al rei.

DEL 21 AL 27 DE NOVEMBRE

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 2 REIS 9, 10

«Va actuar amb valor, zel i decisió»

(2 Reis 9:6, 7) Jehú es va alçar i es retirà a l'interior de la casa. El profeta li va vessar l'oli sobre el cap tot dient-li: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Jo, el Senyor, t'ungisc rei del meu poble, rei d'Israel. **7** Seràs el flagell del llinatge d'Acab, el teu sobirà, i així vindicaré la sang dels meus servents, els profetes, i la sang de tots els fidels del Senyor que Jezabel va fer escampar.

***w11* 15/11 3 § 2**
Jehú defén l'adoració pura

Jehú va rebre esta comissió quan la nació d'Israel passava per moments difícils per culpa de la mala influència de Jezabel. La viuda d'Acab i mare del rei Jehoram havia promogut l'adoració a Baal en detriment de l'adoració a Jehovà. Havia matat molts profetes de Déu i havia corromput el poble de Déu amb les seues «prostitucions» i «bruixeries» (2Re 9:22; 1Re 18:4, 13). Per això, Jehovà li va donar a Jehú la comissió d'acabar amb el llinatge d'Acab, en especial amb Jehoram i Jezabel.

(2 Reis 9:22-24) Quan Jehoram va veure Jehú, li preguntà: «¿Véns en so de pau, Jehú?» Ell respongué: «Com vols que hi haja pau mentre mantens les prostitucions idolàtriques de la teua mare Jezabel i totes les seues bruixeries?» **23** Immediatament Jehoram va girar per fugir, tot cridant a Ahazià: «Traïció, Ahazià!» **24** Però Jehú, que ja havia tensat l'arc, va malferir Jehoram entre les espatles. La fletxa li travessà el cor i va caure mort dins del carro.

(2 Reis 9:30-33) Jehú va arribar a Jizreel. Jezabel, en saber-ho, es va maquillar els ulls, va arreglar-se el cap i es posà a la finestra. **31** Quan Jehú anava a traspassar la porta del recinte reial, ella li va dir: «¿Tot li va bé, a Zimrí, l'assassí del seu rei?» **32** Jehú va alçar la vista cap a la finestra i cridà: «Qui està a favor meu? Qui?» Dos o tres eunucs van eixir a les finestres, **33** i Jehú els va dir: «Tireu-la daltabaix!» La van tirar daltabaix, i la sang de Jezabel va esquitar les parets i els cavalls, i aquests la van trepitjar.

***w11* 15/11 4 § 2, 3**
Jehú defén l'adoració pura

Després de negar-se a parlar amb els dos missatgers que li havien enviat, Jehú va anar a trobar-se amb Jehoram i el seu aliat, el rei Ahazià de Judà. Els reis anaven cadascú en el seu carruatge. Jehoram li va preguntar: «Véns en so de pau, Jehú?». Jehú va respondre: «Com vols que hi haja pau mentre mantens les prostitucions idolàtriques de la teua mare Jezabel i totes les

seues bruixeries?». Alarmat per eixa resposta, Jehoram pegà a fugir però Jehú va ser més ràpid i li va disparar una fletxa que li travessà el cor. El rei va caure mort en el seu carruatge. Ahazià també va intentar escapar, però Jehú el va perseguir i va ordenar que el mataren (2Re 9:22-24, 27).

El següent membre de la família d'Acab en ser eliminat va ser la malvada reina Jezabel. Jehú es va referir a ella com «aquella maleïda». A l'entrar en Jizreel, Jehú la va vore mentres ella el mirava per una finestra del palau. Sense pensar-s'ho, Jehú va manar als oficials de la cort que la tiraren finestra avall. Després Jehú va trepitjar amb els seus cavalls aquella dona que havia corromput Israel. Posteriorment, Jehú va acabar amb tots els de la casa d'Acab que quedaven (2Re 9:30-34; 10:1-14).

(2 Reis 10:17) quan Jehú va entrar a Samaria. Jehú va matar tots els qui quedaven de la família d'Acab; va exterminar-ne el llinatge, tal com el Senyor havia anunciat a Elies.

***w11* 15/11 5 § 3, 4**
Jehú defén l'adoració pura

És de veres que Jehú va escampar molta sang. Però les Escriptures el presenten com un home valent que va alliberar la nació d'Israel de la dominació opressiva de Jezabel i de la seua família. Per a aconseguir esta gesta, Jehú va actuar amb valor, zel i decisió. Un diccionari bíblic comenta: «Era un treball difícil que es va dur a terme amb total rigorositat. Altres mesures més lleugeres probablement no haurien erradicat el baalisme d'Israel.

Sense dubte, els cristians ens enfrontem a circumstàncies que ens demanen tindre qualitats com les de Jehú. Per exemple, com reaccionaríem si se'ns diguera de participar en alguna activitat que Jehovà condemna? Amb valor i decisió, hauríem de rebutjar-la en seguida. No podem permetre que res rivalitze amb la nostra adoració a Jehovà.

(Mateu 28:19, 20) Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant **20** i ensenyant-los a guardar tot allò que vos he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.

Joies espirituals

(2 Reis 10:29) però no es va apartar dels pecats que Jeroboam, fill de Nebat, havia fet cometre a Israel. Jehú va mantenir els vedells d'or que hi havia a Betel i a Dan.

(2 Reis 10:31) Però Jehú no va observar de tot cor la Llei del Senyor, Déu d'Israel, ni s'apartà dels pecats que Jeroboam havia fet cometre a Israel.

***w11* 15/11 5 § 6, 7**
Jehú defén l'adoració pura

Potser Jehú va pensar que per a mantindre la independència del regne d'Israel es necessitava també una separació religiosa entre els dos regnes. Per això, igual que els anteriors reis d'Israel, va continuar amb l'adoració als vedells d'or. Però això va mostrar una falta de fe en Jehovà, qui l'havia fet rei.

Jehovà va encomiar a Jehú perquè havia obrat bé i li havia obeït. Però «Jehú no va observar de tot cor la Llei del Senyor, Déu d'Israel» (2Re 10:30, 31). És possible que este final ens entristisca i ens sorprenga si recordem la trajectòria fidel de Jehú. Aixina i tot, podem extraure una lliçó per a nosaltres. Mai hem de donar per fet la nostra

relació amb Jehovà. Cada dia hem de cultivar la nostra lleialtat a Déu estudiant la seua Paraula, meditant en ella i fent oracions de tot cor al nostre Pare celestial. Per tant, fem tot lo possible per continuar obeint la llei de Jehovà de tot cor (1Co 10:12).

Lectura de la Bíblia

(2 Reis 9:1-14) El profeta Eliseu va cridar un home dels grups de profetes i li va dir: «Lliga't la roba a la cintura, pren aquesta botelleta d'oli i vés a Ramot-Galaad. **2** Quan hi arribes, trobaràs Jehú, fill de Jehoixafat, fill de Nimxí. Separa'l dels seus companys i porta'l a la cambra més retirada. **3** Pren llavors la botelleta de l'oli, aboca-li'l sobre el cap i digues-li: "Això diu el Senyor: Jo t'ungisc rei d'Israel." Després obri la porta i fuig sense esperar.» **4** El jove profeta anà a Ramot-Galaad. **5** En arribar-hi, va trobar els oficials de l'exèrcit asseguts. Va dir: «Tinc un encàrrec per a tu, general.» Jehú va preguntar: «Per a qui de nosaltres?» Ell respongué: «Per a tu, general.» **6** Jehú es va alçar i es retirà a l'interior de la casa. El profeta li va abocar l'oli sobre el cap tot dient-li: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Jo, el Senyor, t'ungisc rei del meu poble, rei d'Israel. **7** Seràs el flagell del llinatge d'Acab, el teu sobirà, i així vindicaré la sang dels meus servents, els profetes, i la sang de tots els fidels del Senyor que Jezabel va fer escampar. **8** A Israel, tot el llinatge d'Acab desapareixerà, perquè exterminaré de sa casa tots els hòmens, tant els infants com els adults. **9** Faré que el llinatge d'Acab acabe com el de Jeroboam, fill de Nebat, i el de Baixà, fill d'Ahià. **10** Quant a Jezabel, la devoraran els gossos al camp de Jizreel, i ningú no la podrà enterrar."» Després va obrir la porta i va fugir. **11** Jehú va tornar on eren els oficials del rei. Aquests li van preguntar: «Hi ha res de nou? Per què t'ha vingut a veure, aquest estúpid?» Ell va respondre: «Ja el coneixeu prou, aquest home, amb les seues històries.» **12** Ells insistien: «No és veritat. Explica'ns què t'ha dit.» Llavors els ho va explicar: «M'ha parlat així i així. M'ha dit: "Això diu el Senyor: Jo t'ungisc rei d'Israel."» **13** Immediatament van agafar els seus mantells i els estengueren als seus peus, dalt l'escalinata. Van tocar el corn i cridaven: «Jehú és rei!» **14** Jehú, fill de Jehoixafat, fill de Nimxí, va conspirar contra Jehoram. Aquest, mentre defensava amb tot Israel la ciutat de Ramot-Galaad de l'atac d'Hazael, rei dels arameus,

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

w13 15/5 8, 9 § 3-6

Et consideres un cristià «apassionat per fer el bé»?

3 Referint-se al que aconseguirà el Regne de Déu, Isaïes 9:6 (v. 7 *TNM*) diu: «Això és el que farà l'amor ardent [o zel] del Senyor de l'univers». Estes paraules posen en relleu l'interés que té el nostre Pare celestial en salvar la humanitat. El seu exemple de zel indica clarament que l'obra de proclamar el Regne mereix el nostre suport incondicional, el nostre entusiasme i el nostre zel. Eixe desig ardent de voler ajudar la gent a conéixer a Déu reflectix el zel de Jehovà. Per tant, estàs decidit a participar tan plenament com pugues en l'obra de proclamar les bones notícies? (1Co 3:9)

4 Considerem també l'exemple de zel i perseverança que va tindre Jesús en la predicació. A pesar de la cruel oposició i dels moments tan difícils que va patir al final de la seua vida en la terra, Jesús va

mantindre intacte el seu zel (Jn 18:36, 37). A mesura que s'acostava la seua mort, Jesús encara es va esforçar més per ajudar els altres a conéixer a Jehovà.

5 Un exemple d'açò el tenim quan, en la tardor de l'any 32, Jesús va dir la paràbola d'un home que tenia una figuera en la seua vinya. Eixa figuera no li havia donat fruit durant tres anys. Quan va manar que la tallaren, el vinyater li va demanar temps per a fertilitzar-la ***(llig Lluc 13:6-9).*** Jesús havia obtingut poc fruit en la seua predicació fins a aquell moment. Tan sols un xicotet grup de persones s'havien fet deixebles seus. Però tal com va mostrar en la paràbola, Jesús va gastar el poquet de temps que li quedava, uns sis mesos, per a intensificar la seua predicació en Judea i Perea. Uns dies abans de la seua mort, va plorar pels jueus que s'havien «*tapat les orelles*» (Mt 13:15; Lc 19:41).

6 En vista de lo avançats que estem en el temps de la fi, que vital és que intensifiquem els nostres esforços en la predicació! ***(Llig Daniel 2:41-45.)*** Som l'únic poble en la terra que oferix l'esperança d'una solució definitiva per als problemes de la humanitat. Quin gran privilegi és ser testimonis de Jehovà! Fa poquet, un periodiste va afirmar que *no hi ha resposta* a la pregunta: «Per què passen coses males a la gent bona?». És la nostra responsabilitat i privilegi donar resposta amb la Bíblia a preguntes com esta a tots aquells que vullguen escoltar. Comptem amb l'entusiasme que dona l'esperit sant al dur a terme la nostra comissió (Rm 12:11 *TNM*). Amb la benedicció divina, la nostra predicació entusiasta ajudarà a més persones a conéixer i a estimar a Jehovà.

VISQUEM COM A CRISTIANS

«Què ens pot ajudar a evitar la procrastinació?»

(2 Reis 9:6, 7) Jehú es va alçar i es retirà a l'interior de la casa. El profeta li va vessar l'oli sobre el cap tot dient-li: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: "Jo, el Senyor, t'ungisc rei del meu poble, rei d'Israel. **7** Seràs el flagell del llinatge d'Acab, el teu sobirà, i així vindicaré la sang dels meus servents, els profetes, i la sang de tots els fidels del Senyor que Jezabel va fer escampar.

(2 Reis 9:16) Jehú va muntar al carro i anà a Jizreel. Jehoram era allí, fent llit, i Ahazià, rei de Judà, havia baixat a visitar-lo.

(Eclesiastés 5:3 [v. 4 *TNM*]) Quan faces una prometença a Déu, no tardes a complir-la, que Déu no es complau en els insensats: allò que promets, compleix-ho.

(Eclesiastés 11:4) Qui es fixa en el vent no sembra, i qui s'encanta mirant els núvols no cull.

(1 Corintis 7:29-31) Vull dir, germans, que el temps s'acaba. D'ara en avant, els qui tenen muller, que visquen com si no en tingueren; **30** els qui ploren, com si no ploraren; els qui estan contents, com si no ho estigueren; els qui compren, com si no tingueren res; **31** els qui trauen profit d'aquest món, com si no en tragueren gens. Sapieu que aquest món passa.

(Jaume 4:13, 14) Ara n'hi ha que dieu: «Hui o demà anirem a tal ciutat, hi passarem tot un any, posarem un negoci i ens farem rics.» **14** Però si no sabeu ni tan sols com serà demà la vostra vida! Sou un fum que es deixa veure un moment i de seguida desapareix.

DEL 28 DE NOVEMBRE AL 4 DE DESEMBRE

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 2 REIS 11, 12

«Es castiga una dona malvada i ambiciosa»

(2 Reis 11:1) Quan Atalia, la mare d'Ahazià, va veure que el seu fill era mort, va fer exterminar tots els hereus del tron.

***it*-1 246**
Atalia

Atalia, igual que va fer sa mare, Jezabel, va incitar el seu home, Joram, a fer el que era incorrecte als ulls de Jehovà durant els huit anys que va durar el seu regnat (1Re 21:25; 2Cr 21:4-6). I també, igual que sa mare, va derramar sang innocent sense escrúpols. Quan el seu fill malvat Ahazià va morir després d'haver regnat tan sols un any, Atalia va matar tots els hereus del tron de Judà. No obstant això, Joaix, qui era un xiquet xicotet, es va salvar de l'extermini perquè el gran sacerdot i la seua dona, tia de Joaix, l'havien amagat. Immediatament després, Atalia es va proclamar reina i va governar durant sis anys, aprox. 905-899 a. n. e. (2Cr 22:11, 12).

(2 Reis 11:2, 3) Però Jehoixeba, filla del rei Joram i germana d'Ahazià, va agafar Joaix, fill d'Ahazià, d'enmig dels fills del rei que anaven a matar, i el va amagar, amb la seua dida, al fons de la cambra on hi havia els llits. Així el va sostraure a Atalia i no el van fer morir. **3** Joaix es va quedar amb la dida amagat al temple del Senyor, durant sis anys, mentre Atalia regnava en el país.

(2 Reis 11:12-16) Llavors Joiadà va fer eixir el fill del rei i li va imposar la diadema i les insígnies reials. El proclamaren rei i el van ungir. Tot el món aplaudia i cridava: «Visca el rei!» **13** Atalia va sentir el clam del poble que corria, i corregué, també ella, cap on era la gent, al temple del Senyor. **14** Allà va veure el rei dret, al costat de la columna, com és costum ritual, amb els oficials de les companyies i les trompetes al costat del rei, mentre tota la gent del poble manifestava la seua alegria i les trompetes sonaven. Llavors Atalia s'esgarrà els vestits i cridà: «És un complot! És un complot!» **15** El sacerdot Joiadà va ordenar als oficials de les companyies que comandaven les tropes: «Traieu-la fora del temple entre files de guàrdies, i si algú la segueix, que el maten.» Perquè el sacerdot havia ordenat: «No la mateu a l'interior del temple del Senyor.» **16** La van agafar i, en arribar al palau reial per la porta dels Cavalls, allà mateix la van matar.

***it*-1 247**
Atalia

Quan Joaix va complir set anys, el gran sacerdot Joiadà, qui servia lleialment a Déu, el va traure de l'amagatall i el va coronar com a hereu legal del tron. A l'escoltar el rebombori del poble, Atalia va córrer cap al temple i quan va vore el que passava va xillar: «És un complot! És un complot!». Llavors, el gran sacerdot va manar que la tragueren fora del recinte del temple per a matar-la. La van agarrar, i a l'arribar al palau reial per la porta dels cavalls, la mataren (2Re 11:1-20; 2Cr 22:1–23:21). Que certes van resultar ser estes paraules: «Res del que el Senyor havia dit, res del que havia anunciat contra el llinatge d'Acab, no ha deixat de complir-se!» (2Re 10:10, 11; 1Re 21:20-24).

(Proverbis 11:21) Al capdavall, el malvat no passarà per innocent; en canvi, el llinatge dels justos se salvarà.

(Eclesiastés 8:12, 13) En efecte, un pecador pot cometre el mal cent vegades i, en canvi, viure molts anys. Bé ho sé prou, allò de «Els qui reverencien Déu seran feliços, perquè el respecten, **13** però el malvat no aconseguirà la felicitat, ni allargarà la seua vida com una ombra, perquè no reverencia Déu».

Joies espirituals

(2 Reis 12:2 [v. 1 *TNM*]) Van proclamar-lo rei l'any seté del regnat de Jehú, i va regnar quaranta anys a Jerusalem. Sa mare es deia Sibià i era de Beerxeba.

***it*-2 29**
Joaix

El gran sacerdot Joiadà va fer de pare i conseller per a Joaix. Gràcies a això, el jove rei va continuar prosperant, i finalment es va casar als 21 anys amb dos dones, amb les quals va tindre fills i filles. D'esta manera, es va assegurar el llinatge de David que portaria al Messies, llinatge que va estar a punt de desaparéixer (2Re 12:2-4 [vv. 1-3 *TNM*]; 2Cr 24:1-3; 25:1).

Lectura de la Bíblia

(2 Reis 11:1-12) Quan Atalia, la mare d'Ahazià, va veure que el seu fill era mort, va fer exterminar tots els hereus del tron. **2** Però Jehoixeba, filla del rei Joram i germana d'Ahazià, va agafar Joaix, fill d'Ahazià, d'enmig dels fills del rei que anaven a matar, i el va amagar, amb la seua dida, al fons de la cambra on hi havia els llits. Així el va sostraure a Atalia i no el van fer morir. **3** Joaix es va quedar amb la dida amagat al temple del Senyor, durant sis anys, mentre Atalia regnava en el país. **4** L'any seté, Joiadà va fer venir els oficials de les companyies dels quereteus i de la guàrdia reial i els va reunir al temple del Senyor. Van concloure un pacte, els va fer prestar jurament i els presentà el fill del rei. **5** Llavors els donà aquestes instruccions: «Això és el que heu de fer: el terç de vosaltres que entra de servici el dissabte per custodiar el palau reial, **6** el terç de la porta de Sur i el terç de la porta de darrere la sala de la guàrdia reial, mantindreu la vigilància del palau per torns. **7** Els altres dos contingents, o siga tots els qui el dissabte acabeu el servici, quedeu-vos de guàrdia al temple, prop del rei. **8** Manteniu-vos al voltant d'ell, tots amb les armes a la mà. Si algú prova de travessar les vostres files, mateu-lo. Acompanyeu el rei allà on vaja.» **9** Els oficials de les companyies van fer-ho tal com el sacerdot Joiadà havia disposat. Cada un d'ells va prendre els seus hòmens, els qui entraven de servici aquell dissabte i els qui n'eixien, i anaren a trobar el sacerdot Joiadà. **10** El sacerdot els donà les llances i els escuts de David que es guardaven al temple del Senyor. **11** Els hòmens de la guàrdia reial, armes en mà, es van afilerar des del costat dret del santuari fins al costat esquerre, en l'espai entre l'altar i el santuari, a punt per a envoltar el rei. **12** Llavors Joiadà va fer eixir el fill del rei i li va imposar la diadema i les insígnies reials. El proclamaren rei i el van ungir. Tot el món aplaudia i cridava: «Visca el rei!»

VISQUEM COM A CRISTIANS

«Per què els cristians hauríem de voler progressar?»

(Mateu 5:14-16) Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, **15** i ningú no encén una llàntia per posar-la davall d'una mesura, sinó en el portallànties, perquè faça llum a tots els qui són a la casa. **16** Que brille igualment la vostra llum davant de la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel.

(1 Timoteu 4:15) Posa-hi tot l'interés, no te'n despreocupes; que tots vegen com progresses.

(Hebreus 5:14–6:1) L'aliment sòlid, en canvi, és propi de gent adulta, que, gràcies a l'experiència, tenen els sentits aveats a destriar entre el bé i el mal. **6** Per això, deixem les primeres nocions sobre el Crist i avancem cap al que és propi de gent adulta. Ara no hem de repetir els temes fonamentals: la conversió de les obres que porten la mort, la fe en Déu,

DEL 5 A L'11 DE DESEMBRE

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 2 REIS 13-15

«Jehovà beneïx plenament els esforços que fem de tot cor»

(2 Reis 13:15-18) Eliseu li va dir: «Agafa un arc i fletxes.» Ell va agafar un arc i fletxes. **16** Eliseu digué al rei d'Israel: «Estira l'arc!» Ell va estirar-lo. Eliseu va posar les mans sobre les del rei **17** i digué: «Obri la finestra que dóna a llevant.» Ell la va obrir, i Eliseu li digué: «Tira!» Ell va tirar, i Eliseu va exclamar: «Fletxa de la victòria del Senyor! Fletxa de la victòria contra els arameus! Els derrotaràs completament a Afec.» **18** Eliseu va tornar-li a dir: «Agafa les fletxes.» Ell les va agafar, i Eliseu digué al rei d'Israel: «Pica a terra.» Va donar tres colps i va parar.

(2 Reis 13:19) L'home de Déu es va disgustar amb ell i li va dir: «Si hagueres donat cinc o sis colps, hauries vençut completament els arameus; ara, però, només els derrotaràs tres vegades.»

***w10* 15/4 26 § 11**
Seguixes plenament a Crist?

11 Per a comprendre millor la importància de servir a Déu amb entusiasme, repassem un episodi de la vida del rei Joaix d'Israel. Preocupat per l'aparent derrota d'Israel davant de Síria, Joaix, tot plorant, li va demanar ajuda a Eliseu. Per a indicar que Jehovà li donaria la victòria, el profeta li va dir que disparara una fletxa per la finestra en direcció a Síria. Esta garantia hauria d'haver omplit d'ànim a Joaix, però no va ser aixina. Quan Eliseu li va demanar que agarrara les fletxes i colpejara en terra amb elles, Joaix només ho va fer tres voltes. El profeta es va indignar i li va dir: «Si hagueres donat cinc o sis colps, hauries vençut completament els arameus». Degut a la seua falta d'entusiasme, el rei no va conseguir una victòria absoluta, sinó que només els va derrotar tres voltes (2Re 13:14-19). Quina lliçó aprenem d'este relat? Que Jehovà beneirà plenament els nostres esforços si el servim de tot cor i amb entusiasme.

(Hebreus 11:6) Ara bé, sense la fe és impossible ser-li agradable, perquè el qui s'acosta a Déu ha de creure que existeix i que recompensa els qui el busquen.

***w13* 1/11 11 § 5, 6**
Déu recompensa a qui el busca amb insistència

A qui recompensa Déu? L'apòstol Pau va dir que als qui el busquen amb insistència. Una obra de consulta per a traductors bíblics comenta que, en este passatge, el verb grec que correspon a «buscar amb insistència» implica més que tractar de trobar a Déu. Més bé, implica acudir a ell amb la intenció d'adorar-lo. Una altra obra comenta que este verb inclou la idea d'intensitat i esforç. Per tant, Jehovà recompensa els qui, motivats per la seua fe, s'esforcen per adorar-lo amb tot el cor i amb entusiasme (Mateu 22:37).

Quina recompensa els oferix? Els ha promés una meravellosa recompensa per al futur

que demostra la seua generositat i amor, vida eterna en un paradís en la terra (Apocalipsi 21:3, 4). Inclús ara, si busquem a Jehovà amb insistència, ell ens beneirà plenament. Amb l'ajuda de l'esperit sant i de la saviesa que dona la Bíblia, podem disfrutar d'una vida plena i feliç (Salm 144:15; Mateu 5:3).

Joies espirituals

(2 Reis 13:20, 21) Eliseu va morir i el van enterrar. A començament d'any, algunes bandes de moabites van envair el país. **21** Uns que estaven enterrant un home, veient una de les bandes, van tirar el difunt al sepulcre d'Eliseu i van fugir. Quan aquell difunt va tocar els ossos d'Eliseu, recobrà la vida i es posà dret.

***w05* 1/8 11 § 3**
Punts destacats del llibre de Segon de Reis

13:20, 21. Dona suport este milacre a la veneració de relíquies religioses? No. La Bíblia no mostra que els ossos d'Eliseu s'hagueren venerat en algun moment. El milacre es va produir gràcies al poder de Déu, com va ser el cas de tots els milacres que Eliseu va fer mentres estava viu.

Lectura de la Bíblia

(2 Reis 13:20–14:7) Eliseu va morir i el van enterrar. A començament d'any, algunes bandes de moabites van envair el país. **21** Uns que estaven enterrant un home, veient una de les bandes, van tirar el difunt al sepulcre d'Eliseu i van fugir. Quan aquell difunt va tocar els ossos d'Eliseu, recobrà la vida i es posà dret. **22** Hazael, rei dels arameus, havia oprimit els israelites durant tota la vida de Joahaz. **23** Però el Senyor se'n va compadir i en tingué misericòrdia. Es va decantar a favor d'ells i, per la seua aliança amb Abraham, Isaac i Jacob, no els volgué exterminar ni allunyar, de moment, de la seua presència. **24** Hazael, rei dels arameus, va morir, i el va succeir el seu fill Benadad. **25** Jehoaix, fill de Joahaz, va recuperar del domini de Benadad, fill d'Hazael, les ciutats que aquest havia conquerit i pres a Joahaz, pare de Jehoaix. Aquest va derrotar Benadad tres vegades i va recuperar les ciutats d'Israel. **14** L'any segon del regnat de Jehoaix, fill de Joahaz, rei d'Israel, Amasies, fill de Joaix, rei de Judà, començà a ser rei. **2** Quan començà a regnar tenia vint-i-cinc anys, i va regnar vint-i-nou anys a Jerusalem. La seua mare es deia Jehoadan i era de Jerusalem. **3** Amasies feia allò que plau al Senyor, però no tant com David, el seu avantpassat. En tot es va comportar com el seu pare Joaix. **4** Però no va suprimir els recintes sagrats: el poble continuava oferint-hi víctimes i cremant-hi ofrenes. **5** Quan el regne va quedar consolidat a les seues mans, va matar els oficials que havien assassinat el rei, el seu pare; **6** però, tal com prescriu el llibre de la Llei de Moisés, no va fer matar els fills dels assassins. En efecte, allí el Senyor ordena que els pares no siguen condemnats a mort per culpa dels fills, ni els fills per culpa dels pares, sinó que cada u ho siga pels seus propis crims. **7** Va derrotar els edomites, un exèrcit de deu mil hòmens, a la vall de la Sal. Va conquerir Sela i li va posar el nom de Jocteel, que és el que porta encara hui.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Discurs

***km* 08/03 1**
Un treball reconfortant

1 El missatge bíblic reconforta a tots els qui l'accepten i el posen en pràctica en la seua vida (Sl 19:8, 9 [vv. 7, 8 *TNM*]). Els aju-

da a alliberar-se d'ensenyances falses i de pràctiques perjudicials, i oferix una esperança segura per al futur. No obstant això, estes bones notícies no només beneficien les persones que les reben; també reconforten els qui les compartixen (Pr 11:25).

[2] **La predicació ens anima.** Jesús va dir que els qui acceptaren el seu jou, que inclou l'obra de predicar i fer deixebles, se sentirien reconfortats (Mt 11:29). Al mateix Jesús li va resultar molt animador predicar als altres. Per a ell era com el seu aliment (Jn 4:34). Els deixebles que ell va enviar a predicar també s'alegraren molt de vore que Jehovà beneïa la seua labor (Lc 10:17).

[3] Hui en dia, participar en la predicació també ens anima. Una germana va dir: «La predicació em satisfà perquè dona sentit a la meua vida. Quan estic predicant, els problemes personals i l'estrés passen a un segon pla». Una altra germana que participa molt en la predicació va comentar: «El ministeri m'ajuda a percebre diàriament lo real que és Jehovà. També em proporciona una pau i una felicitat que no poden obtindre's de cap altra manera». Quin gran privilegi tenim de ser «col·laboradors de Déu»! (1Co 3:9)

[4] **El jou de Crist és suau.** Encara que als cristians se'ns exhorta a esforçar-nos al màxim, Jesús no ens exigix més del que podem donar (Lc 13:24). De fet, ens estén la bondadosa invitació d'acceptar el seu jou (Mt 11:29). Els qui tenen limitacions perquè han de lluitar amb circumstàncies difícils poden estar segurs que Déu es complau molt en el servici que li oferixen de tota ànima (Mc 14:6-8; Col 3:23).

[5] Que animador és servir a un Déu que valora tot el que fem pel seu nom! (He 6:10) Esforcem-nos per donar-li sempre lo millor.

VISQUEM COM A CRISTIANS

«Jehovà recorda els nostres esforços»

(Hebreus 6:10) Déu, que és just, no oblidarà tot el que heu fet, és a dir, l'amor que heu mostrat per causa del seu nom, posant-vos al servici del poble sant, en el passat i en el present.

(Proverbis 10:22) La benedicció del Senyor dóna riquesa: de res no serveixen els nostres esforços.

DEL 12 AL 18 DE DESEMBRE

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 2 REIS 16, 17

«La paciència de Jehovà té límits»

(2 Reis 17:5, 6) Després el rei d'Assíria va envair tot el país, va atacar Samaria i la va assetjar durant tres anys. **6** L'any nové del regnat d'Oixea, el rei d'Assíria la va conquerir. Va deportar els israelites al país dels assiris i els va confinar a Halah, vora l'Habor, riu de Gozan, i a les poblacions de Mèdia.

***it*-2 903 § 6**
Salmanassar

La dominació d'Israel. Durant la governació del rei Oixea d'Israel (aprox. 758-740 a. n. e.), Salmanassar V va envair Palestina. Com a conseqüència, Oixea es va convertir en el seu servent i li pagava un tribut anual (2Re 17:1-3). Però més avant, Oixea va deixar de pagar tribut i es va aliar amb el rei So d'Egipte per a anar en contra de Salmanassar. Per esta raó, Salmanassar va fer tancar al rei Oixea i després va assetjar la ciutat de Samaria. Finalment, al cap de tres anys, la ciutat amurallada va caure, i els israelites van ser enduts a l'exili (2Re 17:4-6; 18:9-12; compara-ho amb Os 7:11; Ez 23: 4-10).

(2 Reis 17:9-12) Els israelites cometien accions indegudes contra el Senyor, el seu Déu: s'havien construït recintes sagrats en totes les seues poblacions, tant a les torres de guaita com a les ciutats fortificades. **10** Havien plantat pilars i bosquets sagrats en tots els tossals prominents i davall de tots els arbres frondosos. **11** Cremaven víctimes i ofrenes en tots els recintes sagrats, tal com feien les nacions que el Senyor havia expulsat del davant d'ells, i cometien accions que l'irritaven. **12** Donaven culte als ídols repugnants, tot i que el Senyor els havia dit que no ho feren.

***it*-1 444**
Captiveri

La raó que va portar al captiveri a les deu tribus del regne d'Israel i a les dos tribus del regne de Judà va ser la mateixa: reemplaçar l'adoració verdadera per l'adoració a déus falsos (Dt 28:15, 62-68; 2Re 17:7-18; 21:10-15). Jehovà, per la seua part, va enviar els seus profetes contínuament per tal d'advertir els dos regnes, però va ser en va (2Re 17:13). Cap rei que va regnar en les deu tribus d'Israel va eliminar completament l'adoració falsa que havia introduït Jeroboam, el primer rei d'eixa nació. El regne de Judà, per la seua part, no va prestar atenció ni a les advertències directes de Jehovà ni a l'exemple del captiveri d'Israel (Jr 3: 6-10). Finalment, els habitants dels dos regnes van ser enduts al captiveri en diverses deportacions.

(2 Reis 17:13, 14) El Senyor advertia Israel i Judà per boca de tots els seus profetes i de tots els vidents, dient-los: «Convertiu-vos del vostre mal comportament, observeu els meus preceptes i els meus decrets, d'acord amb la Llei que vaig donar als vostres pares i que vos he transmés per mitjà dels meus servents els profetes.» **14** Però ells no escoltaven, sinó que s'endurien encara més, tal com s'havien endurit els seus pares, que no havien cregut en el Senyor, el seu Déu.

(2 Pere 3:9) No és que el Senyor retarde el compliment de la promesa, com alguns suposen que fa; més bé és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perda, sinó que tots arriben a la conversió.

Joies espirituals

(2 Reis 17:29) Però cada una d'aquelles nacions es va fer a més el seu déu, i els van instal·lar en els temples que hi havia dins dels recintes sagrats construïts pels samaritans. Cada nació ho va fer a la població on vivia.

***it*-2 920**
Samarità

L'expressió «samaritans» apareix per primera volta en les Escriptures després de la conquesta del regne de deu tribus de Samaria, en l'any 740 a. n. e. Es va aplicar als qui vivien en el regne del nord abans d'esta conquesta per a distingir-los dels estrangers que més avant arribaren d'altres parts de l'imperi assiri (2Re 17:29). Pareix que els assiris no deportaren a tots els israelites, ja que en el relat de 2 Cròniques 34:6-9 (compara-ho amb 2Re 23:19, 20) s'indica que durant el regnat de Josies encara hi havia israelites en eixa zona. Amb el temps, la paraula «samaritans» va fer referència tant als descendents dels qui quedaren en Samaria com a les persones que portaren els assiris. Per tant, podem concloure que alguns d'estos samaritans eren fruit de matrimonis mixtos. Més avant en la història, la paraula «samaritià» va adquirir una connotació més religiosa que racial o política. S'aplicava a algú que pertanyia a la secta religiosa que va prosperar en el voltant de les antigues ciutats de

Siquem i Samaria, i que tenia doctrines molt diferents de les del judaisme (Jn 4:9).

Lectura de la Bíblia

(2 Reis 17:18-28) Per això el Senyor es va indignar molt contra els d'Israel i els allunyà del seu davant. Va quedar només la tribu de Judà. **19** Però tampoc els de Judà no observaven els preceptes del Senyor, el seu Déu, sinó que van adoptar els costums que Israel havia introduït. **20** Per això el Senyor va rebutjar tota la descendència d'Israel, els va afligir, els va fer caure en poder de saquejadors i, finalment, els allunyà de la seua presència. **21** El Senyor havia arrancat els d'Israel del regne de David, i ells havien fet rei Jeroboam, fill de Nebat. Jeroboam havia apartat Israel del Senyor i li havia fet cometre un gran pecat. **22** Els israelites van continuar fent els pecats que Jeroboam havia comés; no se'n van apartar, **23** fins que el Senyor els allunyà de davant d'ell, tal com havia anunciat per boca dels seus servents, els profetes. Per això Israel va ser deportat a Assíria, lluny de la seua terra, fins al dia de hui. **24** El rei d'Assíria va fer venir gent de Babilònia, de Cut, d'Avà, d'Hamat i de Sefarvaim i els establí a les poblacions de Samaria, en lloc dels israelites. Van prendre possessió de Samaria i habitaven a les poblacions del voltant. **25** Com que al principi de viure-hi no donaven culte al Senyor, el Senyor els enviava lleons que en mataven molts. **26** El rei d'Assíria en va ser informat: «La gent que has deportat i instal·lat a les poblacions de Samaria no saben com han de donar culte al déu del país. Aquest déu ha enviat contra ells uns lleons que els maten perquè desconeixen com li han de donar culte.» **27** Llavors el rei d'Assíria va ordenar: «Feu-hi anar un dels sacerdots que han estat deportats. Que vaja a viure amb ells per ensenyar-los com han de donar culte al déu del país.» **28** Un dels sacerdots deportats de Samaria anà a establir-se a Betel i els ensenyava com calia donar culte al Senyor.

VISQUEM COM A CRISTIANS

«No tingues por de la fi d'este sistema de coses»

(Mateu 24:22) I si Déu no haguera decidit d'acurtar aquells dies, no se salvaria ningú; però, per amor als elegits, els acurtarà.

(2 Pere 2:9) I és que el Senyor allibera de la temptació els piadosos, però té reservats els injustos per a castigar-los el dia del juí,

(Apocalipsi 19:11) Després vaig veure que el cel s'havia obert i apareixia un cavall blanc. El seu cavaller s'anomena Fidel i Veraç, i judica i combat amb justícia.

(Apocalipsi 19:15, 16) De la seua boca eixia una espasa esmolada que ha de derrotar els pobles. Ell és qui *els governarà amb una vara de ferro* i qui *trepitjarà el trull* dels càstigs del Déu de l'univers. **16** Al mantell i al costat portava escrit aquest nom: «Rei de reis i Senyor de senyors.»

(Lluc 21:26) La gent defallirà de por i d'ansietat pel que succeirà per tota la terra, perquè fins i tot *els estols celestials trontollaran*.

(Lluc 21:28) Quan tot això comence a succeir, redreceu-vos i alceu el cap, que el vostre alliberament s'acosta.

DEL 19 AL 25 DE DESEMBRE

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 2 REIS 18, 19

«Com intenten debilitar-nos els nostres enemics?»

(2 Reis 18:19-21) L'ajudant de camp assiri els parlà així: «Digueu a Ezequies: "Aquest

és el missatge del Gran Rei, el rei d'Assíria: Com és que et sents tan segur? **20** Tu et penses que, per a fer la guerra, basten les paraules com a pla de batalla i força militar. Amb qui comptes per a rebel·lar-te contra mi? **21** Confies en Egipte, però Egipte és una canya trencada que es clava i forada la mà del qui s'hi apuntala. Això és el faraó, rei d'Egipte, per a tots els qui se'n fien.

***w05* 1/8 11 § 5**
Punts destacats del llibre de Segon de Reis

18:19-21, 25. Havia fet el rei Ezequies una aliança amb Egipte? No. Les acusacions que va llançar el rab-xaqué, o l'ajudant de camp assiri, eren falses, tan falses com l'afirmació que feia de tindre el consentiment de Jehovà. El rei Ezequies va ser lleial i va confiar únicament en Jehovà.

(2 Reis 18:22) Potser em respondreu: 'Nosaltres confiem en el Senyor, el nostre Déu.' Però, ¿no veieu que Ezequies li ha destruït tots els recintes sagrats i els altars, i ha ordenat als habitants de Judà i de Jerusalem que l'adoren tan sols davant d'aquest únic altar de Jerusalem?

(2 Reis 18:25) A més, ¿et penses que he vingut a atacar aquest lloc i a devastar-lo sense el consentiment del Senyor? És ell mateix qui m'ha dit que l'atacara i el devastara!"»

***w10* 15/7 13 § 3**
No tingues por, jo t'ajudaré

El rab-xaqué va ser molt astut al tractar de sembrar dubtes quan va afirmar: «¿No veieu que Ezequies li ha destruït [a Jehovà] tots els recintes sagrats i els altars [...]? A més, ¿et penses que he vingut a atacar aquest lloc i a devastar-lo sense el consentiment del Senyor? És ell mateix qui m'ha dit que l'atacara i el devastara!» (2Re 18:22, 25). Amb estes paraules, va donar a entendre que Jehovà no defendria el seu poble perquè estava enfadat amb ell. Però la veritat era que tant Ezequies com els jueus que havien tornat a l'adoració verdadera comptaven amb l'aprovació de Déu (2Re 18:3-7).

(2 Reis 18:31, 32) No vos l'escolteu! Això vos diu el rei d'Assíria: Feu la pau amb mi, rendiu-vos, i cada un de vosaltres podrà menjar els fruits de la seua vinya i de la seua figuera, i beure l'aigua de la seua cisterna, **32** fins que jo vindré per portar-vos a un país com el vostre, un país de blat i de vi, de pa i de vinyes, un país d'oliverars, d'oli i de mel. Així salvareu la vida i no morireu. No feu cas d'Ezequies, que vos enganya dient: 'El Senyor ens salvarà!'

***w13* 15/11 19 § 14**
Qui són hui en dia els set pastors i els huit adalils?

14 El rei d'Assíria va acampar en Laquix, al sud-oest de Jerusalem. Des d'allí, per mitjà de tres emissaris, va ordenar a la ciutat que es rendira. El seu portaveu, que tenia el títol oficial de rab-xaqué, va gastar diverses tàctiques. Primer, es va comunicar amb el poble en hebreu per a que tots l'entengueren. Va intentar persuadir-los per a que traïren a Ezequies i se sotmeteren als assiris amb la falsa promesa de traslladar-los a una terra on podrien viure còmodament ***(Ilig 2 Reis 18:31, 32).*** Després, va afirmar que tal com els déus de les nacions no havien pogut protegir els seus servents, Jehovà tampoc podria alliberar els jueus de les garres assíries. Però el poble va actuar amb saviesa i es va negar a respondre a aquella propaganda difamatòria, tal com fan a sovint els servents de Jehovà de hui en dia ***(Ilig 2 Reis 18:35, 36).***

***yb74* 177 § 1**
Alemanya (Part 2)

És interessant que les SS a sovint gastaven trampes malicioses per a tractar de fer que algú firmara la declaració. Però, després d'haver firmat, freqüentment anaven en contra d'ells i els fustigaven encara més. Karl Kirscht ho confirma amb estes paraules: «Ningú era més víctima d'enganys en els camps de concentració que els testimonis de Jehovà. Es pensaven que d'esta manera se'ls persuadiria per a firmar la declaració. Repetidament se'ns demanava que ho férem. Alguns cediren, però la majoria dels qui firmaren hagueren d'esperar més d'un any per a ser alliberats. Durant eixe temps, amb freqüència, les SS els insultaven públicament dient-los que eren uns hipòcrites i uns covards. I els forçaven a fer el que s'anomenava "passeig d'honor" al voltant dels seus germans abans de permetre que se n'anaren».

Joies espirituals

(2 Reis 19:37) Un dia, mentre pregava en el temple de Nisroc, el seu déu, Adrammèlec i Sarèsser el van assassinar i van fugir al país d'Ararat. El seu fill Assarhadon va regnar en lloc d'ell.

***it*-1 203 § 1**
Arqueologia

El registre bíblic relata que Adrammèlec i Sarèsser, fills del rei Sennaquerib, mataren a son pare. També diu que Assarhadon, un altre fill seu, va heretar el tron (2Re 19:36, 37). No obstant això, una crònica de Babilònia diu que Sennaquerib va ser assassinat per un dels seus fills en una revolta el dia vigèsim del mes de tebet. També hi ha dos escrits que diuen que Sennaquerib va morir a mans d'un sol dels seus fills: el de Nabonid (rei babiloni del segle VI a. n. e.) i el de Berosus (sacerdot babiloni del segle III a. n. e.). Però en un fragment del prisma d'Assarhadon, descobert més recentment, este fill de Sennaquerib que el va succeir en el tron, el mateix Assarhadon, afirma amb claredat que els seus germans, en plural, es rebel·laren, mataren a son pare i després fugiren. Al comentar sobre este assumpt en *Universal Jewish History* (1948, vol. 1, pàg. 27), Philip Biberfeld diu: «La crònica de Babilònia, Nabonid i Berosus estaven equivocats. Només el registre bíblic ha demostrat ser fiable. La inscripció d'Assarhadon ho va confirmar fins al mínim detall. Així que ha demostrat ser més exacte en el que respecta a este succés de la història d'Assíria i Babilònia que les mateixes fonts babilòniques. Este és un fet de màxima importància inclús per a l'avaluació de fonts contemporànies que no estan en concordança amb la tradició bíblica.

Lectura de la Bíblia

(2 Reis 18:1-12) L'any tercer del regnat d'Oixea, fill d'Elà, rei d'Israel, Ezequies, fill d'Acaz, rei de Judà, començà a ser rei. **2** Tenia vint-i-cinc anys quan començà a regnar. Va ser rei vint-i-nou anys a Jerusalem. Sa mare es deia Abí i era filla de Zecariahu. **3** Ezequies feia allò que plau al Senyor, tal com ho havia fet David, el seu avantpassat. **4** Va suprimir els recintes sagrats, va esmicolar els pilars i va tallar els bosquets. També manà de trossejar la serp d'aram que Moisés havia fet, perquè fins llavors els israelites li cremaven ofrenes i li donaven el nom de Nehuixtan. **5** Ezequies confiava en el Senyor, Déu d'Israel. Entre tots els reis de Judà, després d'ell no n'hi va haver cap d'igual, i tampoc no n'hi havia hagut cap de semblant entre els seus predecessors. **6** Es

va mantenir fidel al Senyor, no se n'allunyava i observava els preceptes que el Senyor havia manat a Moisés. **7** El Senyor era amb ell i el feia triomfar en totes les seues empreses. Es va revoltar contra el rei d'Assíria i va deixar de ser-li vassall. **8** Va derrotar els filisteus fins a Gaza i tot el seu territori i s'apoderà tant de les torres de guaita com de les ciutats fortificades. **9** L'any quart del regnat d'Ezequies, o siga l'any seté d'Oixea, fill d'Elà, rei d'Israel, el rei d'Assíria Salmanassar va atacar Samaria i la va assetjar. **10** Va conquerir-la al cap de tres anys. L'any sisé del regnat d'Ezequies, que era l'any nové d'Oixea, rei d'Israel, va caure Samaria. **11** El rei d'Assíria va deportar els israelites al país dels assiris i va confinar-los a Halah, vora l'Habor, riu de Gozan, i a les poblacions de Mèdia. **12** No havien obeït el Senyor, el seu Déu, i havien trencat l'aliança, tot allò que Moisés, el servent de Déu, els havia ordenat: no n'havien fet cas ni ho havien complit.

VISQUEM COM A CRISTIANS

«Alegrem-nos a pesar de la persecució»

(Joan 15:20) Recordeu allò que vos he dit: «El criat no és més important que el seu amo.» Si m'han perseguit a mi, també vos perseguiran a vosaltres; si hagueren guardat la meua paraula, també guardarien la vostra.

(Mateu 5:10-12) Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel! **11** Feliços vosaltres quan, per causa meua, vos insultaran, vos perseguiran i escamparan contra vosaltres tota classe de calúmnies! **12** Alegreu-vos-en i celebreu-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que vos han precedit.

(1 Pere 2:19, 20) Perquè és bo aguantar un tracte injust quan es fa per amor a Déu. **20** En efecte, què té de gloriós suportar un càstig corporal si heu comés una falta? En canvi, si després d'obrar bé heu de sofrir i ho suporteu amb paciència, això és agradable als ulls de Déu.

DEL 26 DE DESEMBRE A L'1 DE GENER

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | 2 REIS 20, 21

«L'oració va fer que Jehovà actuara»

(2 Reis 20:1) Per aquell temps, el rei Ezequies es va posar malalt de mort. El profeta Isaïes, fill d'Amós, el va anar a veure i li digué: «Això et fa saber el Senyor: "Prepara-ho tot, perquè ben prompte moriràs: la teua vida s'acaba."»

***ip-1* 394 § 23**
Es recompensa la fe d'un rei

23 Sennaquerib havia atemptat contra Judà per primera volta. Per aquell temps, Ezequies va caure molt malalt, i Isaïes li va dir que moriria ***(Isaïes 38:1).*** Als seus 39 anys, el rei estava desolat perquè no només estava preocupat per ell mateix sinó també pel futur del poble. Els assiris amenaçaven d'envair Jerusalem i Judà. Si Ezequies moria, qui lideraria la batalla? En aquell moment, Ezequies no tenia cap fill que poguera heretar el tron. En una oració fervent, Ezequies li va implorar a Jehovà que li mostrara misericòrdia ***(Isaïes 38:2, 3).***

(2 Reis 20:2, 3) Llavors Ezequies es girà de cara a la paret i va fer al Senyor aquesta pregària: **3** «Ah, Senyor, recorda que m'he comportat davant de tu amb un cor íntegre i fidel i que t'he complagut fent el bé.» I va esclatar en un gran plor.

***w17.03* 21 § 16**
Servix a Jehovà amb un cor complet

16 Ezequies va caure malalt de mort. Li va suplicar a Jehovà que recordara com s'havia comportat davant d'ell **(llig 2 Reis 20: 1-3).** Sabem per les Escriptures que no podem esperar que hui en dia Jehovà ens cure de forma miraculosa ni que ens allargue la vida. Aixina i tot, tal com va fer Ezequies, podem dir-li a Jehovà en oració: «Recorda que m'he comportat davant de tu amb un cor íntegre i fidel». ¿Estàs convençut que Jehovà pot i vol cuidar-te inclús quan estàs malalt? (Sl 41:4 [v. 3 *TNM*]).

(2 Reis 20:4-6) Isaïes no havia eixit encara del pati interior de palau quan el Senyor li va manar: **5** «Torna a veure Ezequies, sobirà del meu poble, i digues-li: "Això diu el Senyor, Déu de David, el teu pare: He escoltat la teua pregària i he vist les teues llàgrimes. Doncs bé, jo et posaré bo. D'ací a tres dies pujaràs al temple del Senyor, **6** i allargaré quinze anys la teua vida. A tu i a Jerusalem, jo vos alliberaré de les mans del rei d'Assíria i continuaré protegint aquesta ciutat, per consideració a mi mateix i a David, el meu servent."»

***g01* 22/7 13 § 4**
Com m'ajuda l'oració?

En temps bíblics, algunes persones que tenien fe van rebre resposta directa, inclús miraculosa, a les seues oracions. Per exemple, quan el rei Ezequies es va enterar que tenia una malaltia terminal li va suplicar a Déu la seua ajuda. Ell li va respondre: «He escoltat la teua pregària i he vist les teues llàgrimes. Doncs bé, jo et posaré bo» (2 Reis 20:1-6). Altres hòmens i dones fidels van experimentar l'ajuda de Jehovà de forma pareguda (1 Samuel 1:1-20; Daniel 10:2-12; Fets 4:24-31; 10:1-7).

Joies espirituals

(2 Reis 21:13) Mesuraré Jerusalem amb la mateixa corda de Samaria i del llinatge d'Acab: el rentaré com qui renta un plat, del dret i del revés.

***it*-2 492 § 6**
Ferramenta per a nivellar

Tal com s'utilitzen ferramentes per a mesurar un edifici i per a comprovar que la seua estructura estiga bé, Jehovà va predir que mesuraria «Jerusalem amb la mateixa corda de Samaria i del llinatge d'Acab». Déu va mesurar i va trobar que Samaria i la casa del rei d'Acab no eren rectes. La seua moralitat perversa els va dur a la destrucció. De la mateixa manera, Déu jutjaria a Jerusalem i als seus governants, i posaria al descobert la seua maldat. Això va causar la destrucció d'esta ciutat en l'any 607 a. n. e. (2Re 21:10-13; 10:11). Jehovà, per mitjà d'Isaïes, va avisar als governants malvats i fanfarrons del poble que estaven en Jerusalem que patirien una calamitat. Els va dir: «Pose el dret com a plomada, la justícia per cordell». Les normes de la verdadera justícia i del dret revelarien qui realment servia a Déu i qui no, això resultaria en vida o destrucció (Is 28:14-19).

Lectura de la Bíblia

(2 Reis 21:1-15) Manassés tenia dotze anys quan començà a ser rei. Va regnar cinquanta-cinc anys a Jerusalem. Sa mare es deia Hefsibah. **2** Ofenia el Senyor amb el seu mal comportament, amb les pràctiques abominables de les nacions que el Senyor havia desposseït del país per donar-lo als israelites. **3** Va reconstruir els recintes sagrats que el seu pare Ezequies havia fet desaparéixer. Va consagrar altars a Baal i va plantar un bosquet sagrat, tal com havia

fet Acab, rei d'Israel. Adorava tot l'estol dels astres i els donava culte. **4** Va dedicar altars dins del temple del Senyor, tot i que el Senyor havia dit: «Faré que Jerusalem porte el meu nom.» **5** Així, doncs, va dedicar altars a tot l'estol dels astres en els dos atris del temple del Senyor. **6** Va cremar en sacrifici el seu fill, practicava els encanteris i la màgia, i va cridar nigromants i endevins. No parava d'ofendre el Senyor i d'irritar-lo amb el seu mal comportament. **7** L'ídol que havia fet per al bosquet sagrat, el va instal·lar al temple, tot i que el Senyor havia dit a David i al seu fill Salomó: «Faré que aquest temple i Jerusalem porten el meu nom per sempre, ja que he escollit aquesta ciutat d'entre totes les tribus d'Israel. **8** Mai més no deixaré que els peus del poble d'Israel vagen errants lluny d'aquesta terra que vaig donar als seus pares, a condició que siguen promptes a complir tot allò que els he manat, tota la Llei que el meu servent Moisés els va donar.» **9** Ells, però, no van fer cas d'aquelles paraules. Manassés els va extraviar tant, que es portaven encara pitjor que les nacions que el Senyor havia exterminat davant dels seus avantpassats israelites. **10** Llavors el Senyor va dir per boca dels seus servents els profetes: **11** «Ja que Manassés, rei de Judà, ha comés aquestes abominacions i s'ha portat pitjor que no ho havien fet abans d'ell els amorreus, i, a més, amb els seus ídols repugnants ha fet pecar tot Judà, **12** això vos anuncie jo, el Senyor, Déu d'Israel: "Faré caure sobre Jerusalem i sobre Judà una calamitat tan gran, que tot aquell que ho senta en quedarà astorat. **13** Mesuraré Jerusalem amb la mateixa corda de Samaria i del llinatge d'Acab: el rentaré com qui renta un plat, del dret i del revés. **14** Abandonaré la resta de la meua heretat i posaré Jerusalem en mans de tots els seus enemics, que l'espoliaran i la saquejaran, **15** perquè m'han ofés amb el seu mal comportament i no han parat d'irritar-me des del dia que els seus pares van eixir d'Egipte fins al dia de hui."»

VISQUEM COM A CRISTIANS

«Les nostres oracions són precioses per a Jehovà»

(Salm 141:2) Que puge el meu prec davant de tu com l'encens; alce aquestes mans com en l'ofrena de la vesprada.

(Proverbis 15:8) El Senyor detesta el sacrifici dels malvats, però es complau en la pregària dels justos.

EXEMPLES DE CONVERSACIONS

(Apocalipsi 21:3, 4) I vaig sentir una veu forta que proclamava des del tron: «Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els hòmens. Ells seran el seu poble i el seu Déu serà "Déu que és amb ells". **4** *Eixugarà totes les llàgrimes* dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment. Perquè les coses d'abans han passat.»

Les cites bíbliques corresponen a la *Bíblia valenciana. Traducció interconfessional. TNM* correspon a *La Biblia. Traducción del Nuevo Mundo*.
© 2022 Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania.